

1 of 2 DOCUMENTS

 The logo for NRC Handelsblad, featuring the text 'nrc handelsblad' in a stylized, lowercase font with a red arrow pointing to the right.

NRC Handelsblad

12 januari 2013 zaterdag

**Kees Boeke liet Beatrix de ramen lappen;
Interview Daniela Hooghiemstra,
biograaf van Kees Boeke**

BYLINE: Jannetje Koelewijn

SECTION: Z & Z

LENGTH: 2159 woorden

SAMENVATTING

Op De Werkplaats van Kees Boeke werd koningin Beatrix hetzelfde behandeld als alle andere kinderen - tot ze er genoeg van had. Daniela Hooghiemstra promoveerde gisteren op de biografie die zij over hem schreef.

VOLLEDIGE TEKST:

Daniela Hooghiemstra heeft een biografie van Kees Boeke geschreven, de man die prinses Beatrix, prinses Irene en prinses Margriet op zijn school had: De Werkplaats Kindergemeenschap in Bilthoven. Hun jongste zusje Marijke zou ook gekomen zijn, als Beatrix intussen niet in verzet was gekomen. Wat moest ze op een school waar ze als een gewoon kind werd behandeld? Ze wás niet gewoon.

Zelf heeft Hooghiemstra ook op De Werkplaats gezeten. Ze wist dat Kees Boeke (1884-1966) radicaal in zijn opvattingen was en daar ook naar leefde. Hij verdomde het om belasting af te dragen, want dan betaalde hij mee aan het leger en de politie. En hij was pacifist. Maar dat hij in zijn radicaliteit nog veel verder ging, daar kwam ze pas achter toen ze de twintig meter archief die er over

hem bewaard is doorwerkte.

In de zomer van 1926 schrijft Kees Boeke aan zijn moeder in Alkmaar dat hij en zijn vrouw - de Britse Betty Cadbury - met hun zeven kinderen het huis hebben verlaten en hun tenten hebben opgezet in een „dennenbosch, te midden van heerlijke open stukken hei en wit zand met enkele berkjes". Ze hebben een pomp in de grond geslagen, waardoor ze „overvloedig en helder water" hebben, een „heerlijkheid". 's Nachts maken ze excursies en staren ze naar de sterrenhemel.

Maar het is geen vakantie. Ze kamperen omdat er in hun huis - in Bilthoven - niet meer te leven valt. Kees en Betty zijn tegen bezit en tegen elke vorm van bescherming ervan, en daardoor zijn er een paar zwervers bij hen ingetrokken. Die eten al het voedsel dat ze kunnen vinden op, zelfs de eieren die bestemd zijn voor „de kleine zieke Daniël". Ze gedragen zich zo vijandig dat Kees en Betty besluiten dat zij maar beter kunnen vertrekken.

Kort daarvoor hebben ze afstand gedaan van hun rijkdom: hun aandelen in de Britse chocoladefabriek Cadbury die miljoenen waard zijn. Kees Boeke raakt sowieso geen geld meer aan.

Een jaar wonen ze op de hei, ook in de winter. Een idylle, volgens Kees Boeke. Hij nodigt zijn moeder van harte uit om alle „gerieflijkheden" in het tentenkamp eens zelf te komen „inspecteren". Hij raadt haar wel aan om een mooie dag te kiezen, anders zou het „te koud" zijn. In mei 1927 meldt Betty dat ze zwanger is van haar achtste.

Een folie à deux?

„Zo kun je het wel noemen. Ze waren ieder op hun eigen manier grenzeloos en ze versterkten elkaar. Kees kon hemelhoch jauchzend zijn en dan was hij heel creatief -

hij was de denker. Maar als hij daarna weer zum Tode betrübt was en wilde opgeven, dan kwam Betty. Zij gaf nóóit op. De dynamiek tussen die twee leidde tot vreemde toestanden. Het leidde tot gevangenschap en deportatie."

Kees Boeke werd in 1918 uit Groot-Brittannië verbannen omdat hij in het openbaar tegen de oorlog preekte en voor een wereldorde was waarin de Bergrede van Jezus Christus leidend zou zijn: armoede en weerloosheid waren 'zalig', gerechtigheid was te verkiezen boven de overwinning, en lijden in het algemeen had een hoge morele waarde.

Omdat Kees Boeke in Nederland doorging met zijn openbare preken, wat hier - zonder vergunning - ook verboden was, belandde hij keer op keer in het Utrechtse Huis van Bewaring. En Betty ook, want zij deed met hem mee. Zat ze weer voor een paar weken in de cel, zwanger of net bevallen. Maar liever dit dan een boete betalen.

Een van hun dochters, Candia, heeft tegen u gezegd dat in deze tijd Jeugdzorg erbij gehaald zou zijn.

„En dat zou niet overdreven zijn geweest. Dat kun je wel als kritiek op Kees en Betty hebben: in hun radicaalste periode brachten ze hun eigen kinderen in gevaar. Kees beschreef het gedetailleerd in de brieven aan zijn moeder: aan het eind van de winter op de hei zijn alle kinderen ziek van de honger en de kou. De jongste is bijna dood. Fysiek werden ze ernstig verwaarloosd. Maar er was geen gebrek aan liefde. Candia sprak vol liefde over haar ouders."

Kees Boeke schreef zijn hele leven twee of drie brieven per week aan zijn moeder, behalve in de korte periode dat hij ook geen postzegels meer wilde aanraken. Voor Hooghiemstra waren die brieven, die allemaal bewaard zijn gebleven, een belangrijke bron voor haar onderzoek.

Bent u in de verleiding geweest om te schrijven dat Boeke misschien aan een stoornis leed?

„Zeker, en ik ben ook wel op zoek gegaan in de handboeken. Wat ik bij hem zag, kwam soms wel in de buurt van een narcistische persoonlijkheidsstoornis. Maar ik geloof niet zo in etiketten. Zodra je een ziektebeeld op iemand plakt, maak je zijn verhaal dood. Daarbij zat Kees vol tegenstellingen. Net als ik dacht: wat was hij toch laf, of: wat een egoïst, dan deed hij weer iets waardoor dat helemaal onderuit werd gehaald."

Zoals Joodse kinderen bij zich laten onderduiken.

„Ja. In de oorlog was hij uiteindelijk erg moedig. Die kinderen kwamen bij hen in huis en daar werd nooit meer een woord aan vuil gemaakt. Hij heeft zich er nooit op laten voorstaan. Kees kon kleinzerig en zeurderig zijn, maar als hij in de gevangenis zat, was hij vol goede moed en schreef hij opgewekte brieven. Ook een wonderlijke tegenstelling: hij verafschuwde macht, maar was toch een leider. Hij pleitte voor zelfontplooiing en vrijheid, maar hij hunkerde ook naar orde en kon slecht overweg met tegenspraak."

Zijn moeder was een domineesdochter en zijn vader een natuurkundige.

„Tegenpolen, maar dol op elkaar. Kees heeft een heel gelukkige jeugd gehad. Er was harmonie in het gezin. Die liep een enorme deuk op toen zijn broer Daniël plotseling stierf en daarna ook zijn vader." Kees Boeke studeerde toen natuurkunde in Delft. „Als reactie deed hij wat zijn moeder ook deed: terugvallen op God. Als ik mag psychologiseren: je zou het leven van Kees, en ook dat van Betty, kunnen interpreteren als een soms wat hysterische zoektocht naar de rustgevende kracht van het vaderlijke. Betty's vader was ook overleden toen ze heel jong was."

Boekes moeder blijft haar zoon steunen, wat voor rare dingen hij ook doet.

„Dat was zo ontroerend om te lezen: hoe loyaal ze blijft. Zo intelligent, zo verstandig. Ze heeft kritiek, maar ze zegt het mild. Als Kees schrijft waarom hij weigert belasting te betalen, schrijft zij: Jezus zegt toch ook dat je de keizer moet geven wat des keizers is? Als het huis van Kees en Betty door de Belastingdienst is leeggehaald, schrijft ze: jammer dat het zo weinig geld heeft opgeleverd."

Betty's familie zorgt ervoor dat er tassen met eten bij de Boekes op de stoep worden gezet.

„En dat vinden Kees en Betty niet raar. Betty was in grote weelde opgegroeid. Haar dochter vertelde dat geld voor haar moeder niet bestond. Alles was voor haar altijd vanzelf uit de hemel komen vallen."

In 1926 halen Kees en Betty hun kinderen van school, omdat het schoolgeld door een nieuwe regel voortaan via de belastingen wordt geïnd. Na alle fiasco's in de

volwassen wereld vond Boeke een nieuwe manier om zijn 'heilige doel' te verwezenlijken: lesgeven, volgens zijn eigen methode, te beginnen aan zijn eigen kinderen. En al snel ook aan kinderen van vrienden en geestverwanten, in een Bilthovense villa die met Cadbury-geld voor hem wordt gehuurd. „Kees geloofde in de oorspronkelijke goedheid van het kind”, zegt Hooghiemstra. „In die zin was hij een aanhanger van Rousseau. Als je het kind maar vrij liet, ging het vanzelf wel leren. Bij sommige kinderen is dat zo, maar bij andere niet en die leren dus niet goed rekenen of spellen.”

Toevallig had de zoon van Wim Schermerhorn, die in 1945 premier van Nederland werd, het wel goed gedaan op De Werkplaats. Schermerhorn had hem in 1939 naar Boeke toegestuurd omdat de jongen op gewone scholen niet wilde deugen. „Schermerhorn was Kees dankbaar. Hun idealen bleken met elkaar overeen te komen. Als premier streeft hij ook naar een nieuwe, christelijke wereldorde waarin vrijheid en zelfdiscipline met elkaar verenigd kunnen worden. Van een subversief broeinest wordt De Werkplaats opeens een salonfähig onderwijsinstituut, want er is nog iemand die Boekes idealen deelt: koningin Wilhelmina.”

Kees Boeke had haar voor de oorlog al eens een brief gestuurd: als iemand eenheid kon symboliseren, dan was zij het. Juist zij, vond hij, moest daarom afstand doen van de pracht en de praal aan haar hof. Hij vroeg een audiëntie aan om haar dat persoonlijk te vertellen. „Hij kwam van een koude kermis thuis, want hij kreeg nauwelijks gelegenheid om iets te zeggen. Maar in 1945 was Wilhelmina ervan overtuigd dat 'vernieuwing' nodig was. Ze was zo vervuld van idealen dat ze zelfs een tijdje haar intrek nam in een eenvoudige burgerwoning. Kees bleek bovendien een enorm voordeel te hebben: hij was 'goed' geweest in de oorlog en Wilhelmina wilde alleen 'goede' Nederlanders om zich heen hebben.”

En haar kleinkinderen gaan naar De Werkplaats. Prinses Juliana is eerst heel enthousiast. Ze komt regelmatig kijken en ze praat met Kees Boeke over de vorderingen van haar dochters. Maar in de zomer van 1951 - de helderziende Greet Hofmans is al aan het hof - schrijft Juliana aan Kees Boeke dat ze haar dochters toch weghaalt. Ze gaan naar het Baarnsch Lyceum, waar een speciaal klasje om hen heen wordt ingericht.

Het idee was tot nu toe dat Juliana dit besloot omdat prins Bernhard het wilde. Maar Hooghiemstra zegt dat het door

Beatrix kwam. Ze citeert uit Juliana's brieven: „Volgens Trix' wijze van uitdrukken, moet je een bovenmenselijke energie opbrengen, om zo te studeren als je zou moeten. Het kan dus wel. Maar je brengt het niet op.” En: „Wij hebben moeten constateren, dat Trix' persoonlijkheid in een knoop zat, die wel precies het tegendeel was van de harmonische ontwikkeling die u nastreeft.”

Juliana steunde haar dochter.

„Ja. Bij Juliana zat er een groot verschil tussen theorie en praktijk. Ze streefde eenvoud na, maar ze woonde in een paleis. Ze wilde gewoon zijn, maar ze verwachtte dat stoplichten voor haar op groen sprongen. In haar idealisme stelde ze Beatrix bloot aan een praktijk die haaks stond op het hofleven. Beatrix moest ramen lappen. Zij niet. Typisch des hofs om van alles te verkondigen zonder ernaar te leven.”

Maar op De Werkplaats werden Beatrix en haar zusjes echt behandeld als de andere kinderen, voor zover dat lukte. Op een dag vindt Beatrix bij het 'propjes rapen' een briefje: 'Trix en Bennie zijn gek.' De dader wordt door Trix en een paar klasgenoten in het bos aan een boom gebonden, met aan zijn voeten een stapel brandhout. Hij moet beloven dat hij nooit meer zulke rare dingen zal schrijven. Als ze terug naar school lopen, vraagt Trix aan de jongen of hij niet 'reuze in zijn rikketik heeft gezeten'. Ja, zegt de jongen. Hij was heel bang geweest dat Trix alles aan haar moeder zou vertellen en dat hij dan naar de gevangenis moest. Trix moet zo hard lachen dat de tranen over haar wangen lopen.

„Ik denk”, zegt Hooghiemstra, „dat Beatrix na De Werkplaats nooit meer zo in het echte leven heeft gestaan. Ze heeft het er ook heel leuk gehad. Mee op kamp naar Terschelling, zich verstoppen in holen. Maar ze heeft kennelijk al heel vroeg aangevoeld dat die vrijheid bedreigend was. Ze wilde koningin worden. Als je zo'n roeping serieus neemt, moeten mensen ontzag voor je hebben. De afspraak van het koningschap is dat mensen erin geloven. Dan moet er ook iets zijn om in te kunnen geloven. Beatrix heeft, anders dan haar moeder, altijd de noodzaak onderkend van afstand en ceremonieel. Misschien heeft juist die periode bij Boeke haar geleerd: als je het instituut wilt bewaren, moet de persoonlijke vrijheid worden ingeperkt.”

De kinderen van Willem-Alexander en Máxima gaan naar een gewone school.

Kees Boeke liet Beatrix de ramen lappen; Interview Daniela Hooghiemstra, biografie van Kees Boeke NRC Handelsblad
12 januari 2013 zaterdag

„Ik weet niet hoe gewoon het daar voor ze is. Maar het proces dat eind jaren twintig op De Werkplaats begon, de vrijmaking uit vaste hiërarchische structuren, lijkt inmiddels onomkeerbaar. Als Willem-Alexander en Máxima hun oudste dochter echt als een gewoon kind opvoeden, lijkt het me lastig om er later nog een koningin van te maken.”

Kees Boeke verliet De Werkplaats in 1954. Hij stierf in 1966, depressief en dementerend. Maar zijn ideeën over onderwijs bleven leven in zijn school en kregen vanaf de jaren zestig nieuw elan.

Opeens werd zijn subversieve lagere school salonfähig

Daniela Hooghiemstra

Daniela Hooghiemstra (1967) is historicus en journalist. Vrijdag is ze aan de Universiteit van Amsterdam gepromoveerd op een biografie van Kees Boeke, oprichter van de Werkplaats Kindergemeenschap in Bilthoven. Koningin Beatrix heeft daar van haar zevende tot haar elfde op school gezeten.

Eerder schreef Daniela Hooghiemstra, samen met Dorine Hermans, boeken over de monarchie en het hofleven, onder andere Voor de troon wordt men niet ongestraft

geboren, over de koningen Willem I, II en III.

De handelseditie van het proefschrift, De geest in dit huis is liefderijk, is deze week verschenen bij De Arbeiderspers.

LOAD-DATE: 11 January 2013

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: Daniela Hooghiemstra.

Foto Merlijn Doomernik

Betty Boeke-Cadbury en Kees Boeke met vier dochters in hun huis in Bilthoven.

Foto uit archief, ongedateerd

Prinses Beatrix vervult haar taak als lid van de dienstploeg.

Foto uit besproken boek, ongedateerd

Tentenkamp van de familie Boeke op De Biltsche Duinen.

Foto uit besproken boek, 1926

PUBLICATION-TYPE: Krant

JOURNAL-CODE: NRC Handelsblad

2 of 2 DOCUMENTS

de Volkskrant

de Volkskrant

12 januari 2013 zaterdag

'Vaak leek het alsof Betty en Kees gek waren geworden' Interview; Daniela Hooghiemstra over wereldverbeteraar Kees Boeke

BYLINE: Door Lidy Nicolassen

SECTION: Boeken; Blz. 5

LENGTH: 1356 woorden

Zonder dwang of keurslijf leren. Dat was het ideaal van Kees Boeke. De kroon op zijn werk was de komst van prinses Juliana's dochters naar zijn school. Door Lidy Nicolassen

Een biografie schrijven is als een huwelijk, zegt ze. Je stapt erin, geen idee wat je kunt verwachten. Ze was bang dat ze zich zou vervelen, maar vijf jaar en een proefschrift later is Daniela Hooghiemstra nog lang niet uitgekeken op Kees Boeke. Anarchist, onderwijsvernieuwer, wereldhervormer, begenadigd violist, onderwijzer van Beatrix, die zich wilde ontworstelen aan kerk, staat en kapitaal. Zijn erfgoed is de scholengemeenschap De Werkplaats in Bilthoven, de school die zij zelf van kleuterklas tot eindexamen vwo bezocht. Arm of rijk, socialist of conservatief, het mocht geen rol spelen. Toneelspelen was net zo belangrijk als rekenen of koken. Toen ze de school verliet, ontdekte ze dat de wereld anders in elkaar zat, dat die vol schotten zat. Ze werd nieuwsgierig naar Kees Boeke. Wie was de man die een zuil liet ontstaan die geen zuil mocht zijn?

Vooraf een product van de protestantse domineescultuur in de 19de eeuw, ontdekte Hooghiemstra. 'De grootvader van moeders kant was Nederlands Hervormd en pleitbezorger van een patronaat voor armen. De rijken

mochten niet zomaar aalmoezen geven, ze moesten bij de armen op visite gaan, een relatie van wederkerigheid met hen opbouwen. Dat zie je terug op De Werkplaats waar de leraar op de knieën moet en de leerling zich moet oprichten. De andere grootvader was een doopsgezinde dominee. Doopsgezinden hadden een lange traditie van pacifisme en afkeer van autoriteit, wars van ijdele tierelantijnen. Op De Werkplaats speelden klasse, religie of status geen rol. In een tijd dat protestanten en katholieken niet met elkaar mochten trouwen en adel niet met gewone burgers, was dat baanbrekend.

'Wat hem zeker heeft getekend is de gekke tegenstelling tussen zijn moeder en vader. Zijn moeder was zeer religieus, zijn vader een wetenschapper. Zij legde haar hele lot in handen van God, hij was agnost. Het is toch een harmonisch gezin, maar daaraan komt een abrupt einde als een oudere broer plotseling overlijdt. Vier jaar later overlijdt ook de vader. Tot dan is Kees een beetje een corpsbal, veel in de kroeg, maar na zijn vaders dood wordt hij bijna fanatiek religieus.'

Boeke, die natuurkunde studeert, gaat naar Engeland om te promoveren. Hij raakt in contact met Quakers, een van de Anglicaanse kerk afgescheiden sekte die zich verzet tegen hiërarchie, corruptie en geweld. Veel Quakers - ze worden uitgesloten van overheidsfuncties - ontwikkelen zich tot succesvolle ondernemers, zoals chocoladefabrikant Cadbury. Ze zorgen voor hun arbeiders en willen hen vrijwaren van het harde industriële klimaat waar arm en rijk gescheiden werelden zijn. Boeke wordt verliefd op Cadbury's dochter Betty. Zij is opgevoed met het idee dat rijken plichten hebben. Ze moeten sober leven, het goede voorbeeld geven en zeker niet genieten van hun rijkdom. In hun huwelijk blijkt zij degene die koers houdt. Boeke verzint de koers.

Hooghiemstra: 'Die combinatie maakte dat ze konden radicaliseren. Er zijn momenten dat je denkt: zijn ze nou

'Vaak leek het alsof Betty en Kees gek waren geworden' Interview; Daniela Hooghiemstra over wereldverbeteraar Kees Boeke de Volkskrant 12 januari 2013 zaterdag

helemaal gek geworden? Als de Eerste Wereldoorlog uitbreekt, menen zij dat de wereld aan het vergaan is. Kees snelt de straat op om te waarschuwen dat het einde der tijden aanbreekt. Met drie kleine kinderen trekken ze rond. Hij gaat ook fel tekeer tegen de Engelse regering, noemt de oorlog een schande en onchristelijk. Het roept veel irritatie op en in 1918 wordt hij opgepakt en het land uitgezet.

'Terug in Nederland krijgen ze na enige tijd de Belastingdienst op hun nek. Ze weigeren belasting te betalen omdat het leger daarvan wordt bekostigd. Al hun spullen worden verkocht. Ze hebben dan zes of zeven kinderen en zitten in hun huis in Bilthoven zonder meubels, zonder bedden, niks. Op de benedenverdieping wonen allerlei excentrieke types, mensen zonder vaste woon- of verblijfplaats, omdat hun huis van iedereen moet kunnen zijn.

'Betty is erfgename en multimiljonair. Ze willen dat geld niet, het behoort aan de arbeiders van de chocoladefabriek toe, vinden ze. Later willen ze helemaal geen geld meer aanraken. Vrij hysterisch, want hun kinderen lijden honger en gaan gekleed in lompen. In dat huis loopt de situatie uit de hand en dan besluit Kees tenten op te zetten in de Biltse duinen. Hij is euforisch. Leven in de vrije natuur met een eigen waterput, eigen vuurtjes en verhaaltjes onder de sterrenhemel, dat hebben ze altijd gewild. Maar de idylle is voorbij als de winter komt. Het is te koud, een kind moet naar het ziekenhuis en Betty blijkt zwanger van hun achtste.'

Betty's familie grijpt in. In deze periode ontstaat het idee voor een school, De Werkplaats. Boeke, al huisleraar van zijn eigen kinderen, meent dat het scheppen van een nieuwe wereldorde moet beginnen bij de kleinsten.

Hooghiemstra: 'Hij wil een gemeenschap oprichten waar bezit wordt gedeeld, hiërarchie afwezig is en iedereen naar het goede streeft, zonder dwang of keurslijf. Hij vond dat kinderen dingen zelf moesten uitvinden en niet alleen naar de leraar moesten luisteren. De Werkplaats moest een nieuwe mens helpen opstaan. Zijn ideeën waren eerder een poging tot maatschappij- dan tot onderwijsvernieuwing.

'De familie van Betty wil graag voor het schoolgebouw betalen en er komen allerlei mensen op de school af. Boeke is charismatisch, dwars, maar charmant. In alle kringen, vooral de hogere, is hij geliefd. Altijd beleefd, vriendelijk, zachtzinnig. Hij is een getalenteerd musicus.

Ooggetuigen hebben me verteld dat er een soort wonder gebeurde als hij professionele musici liet spelen met onervaren kinderen. In de muziek vond hij de harmonie die hij in de wereld vergeefs zocht, heel ontroerend.'

Het schoolgebouw is klaar in 1929, maar van het begin af aan botst zijn ideaal met de praktijk. Boeke kan niet samenwerken. Kritiek wil hij niet horen, hoewel er veel klachten zijn over de slechte schoolresultaten. De Tweede Wereldoorlog breekt uit en dan blijkt het ontbreken van een systeem de redding van veel Joodse kinderen.

'Het is wonderlijk dat de Duitsers De Werkplaats ongemoeid lieten, omdat de school bij de Nederlandse autoriteiten al te boek stond als bolwerk van anarchisme en ander links gepeupel. De Duitsers hadden een heel netwerk kunnen oprollen, er zaten veel Joodse kinderen op onder valse naam. Ik denk dat Kees de Duitsers met zijn charme heeft ingepakt. Een oud-leerling vertelde me dat toen de nazi's de vleugel in beslag wilden nemen, Kees hen vroeg hoe ze dan van al die mooie Duitse muziek zouden moeten genieten. Zo liep hij te schipperen en heeft hij veel mensen kunnen redden.'

De kroon op het werk is de komst van de prinsesjes na de oorlog. 'Maar dat was ook het begin van het einde. Juliana stuurde haar drie oudste kinderen. Het leerlingenaantal verdubbelde, er kwam een bestuur en overheidssubsidie. Kees raakte de greep op zijn school kwijt. Toen Juliana haar kinderen in 1951 van school haalde, was dat de genadeklap. De teleurstelling was enorm. Hij was bijna 70, je zou denken: mooi geweest, maar de school was zijn leven en dat werd hem voor zijn gevoel afgepakt. Zijn ideaal was in zijn ogen mislukt.

'En toch, toen ik in 1972 als kleuter op De Werkplaats kwam, stond het onorthodoxe ideaal van zijn kindergemeenschap nog recht overeind. Zijn ideeën hadden vanaf de jaren zestig een revival beleefd. Misschien leek Kees Boeke soms van de wereld, hij was ook een visionair.'

Daniela Hooghiemstra: De geest in dit huis is liefderijk De Arbeiderspers; 520 pagina's; EUR 29,95.

Oud-leerling

Daniela Hooghiemstra (45) promoveerde gisteren aan de Universiteit van Amsterdam op een proefschrift over het leven en De Werkplaats van Kees Boeke (1884-1966). Ze zat zelf op De Werkplaats in Bilthoven, studeerde

'Vaak leek het alsof Betty en Kees gek waren geworden' Interview; Daniela Hooghiemstra over wereldverbeteraar Kees Boeke de Volkskrant 12 januari 2013 zaterdag

geschiedenis aan de UvA, volgde een postdoctorale opleiding journalistiek in Rotterdam en was redacteur van NRC Handelsblad. Met Dorine Hermans publiceerde ze twee aan het koningshuis gerelateerde boeken: Voor de troon wordt men niet ongestraft geboren en Vertel dit toch aan niemand.

Kees Boeke was dwars, maar charismatisch, charmant en zachtzinnig

LOAD-DATE: 11 January 2013

LANGUAGE: DUTCH; NEDERLANDS

GRAPHIC: Pedagoog Kees Boeke met zijn vrouw Betty en vier van hun acht kinderen. Foto uit familie-archief Boeke, IISG Foto Ivo van der Bent

PUBLICATION-TYPE: Krant

JOURNAL-CODE: De Volkskrant

Copyright 2013 PCM Uitgevers B.V.
All Rights Reserved